

PAȘI ÎN LUTTA CULTURALĂ

Lupta Partidului pentru o literatură realistă în anii ilegalității

Peste scurtă vreme, Partidul Muncitoresc Român își va ține cel de al II-lea Congres. Tot anul acesta s-au împlinit 30 de ani de când un parlament, reprezentând pe moșierii, burghezi și industriași din vechea Românie, a executat ordinul monopolizatorilor internaționali și a votat legea de ilegalizare a Partidului Comunist din România.

Legea scelerată de acum treizeci de ani nu a putut — și nici nu putea — să împiedice partidul să conducă lupta clasei muncitoare. Ilegalitatea a fost extrem de grea în condițiile teroarei sălbătice îndreptate de vechiul regim împotriva Partidului Comunist. A fost nevoie de jefie, de abnegație, de credință nestăruită în cauza clasei muncitoare. Partidul Comunist din România n-a încetat nici o zi, în acei ani întunecați, să arate clasei muncitoare și tuturor oamenilor cinștiți că numai prin luptă se ajunge la limitul libertății.

În anii ilegalității, influența Partidului a crescut încontinuu și ea a fost izvorul de viață demnă și de speranță pentru toți cei jefuiți, asupriți și umiliți. N-a rămas sector din viața societății din acei ani, în care să nu se exercite această influență și să nu se vadă roadele ei.

Literatura dintr-un an 1924—1944 a fost și ea răscolită și fertilizată de ideile propagate de partid. Sîrșitul primului război mondial zguduise lumea. Marea Revoluție Socialistă din Octombrie adusese în istorie primul stat socialist și odată cu aceasta, vîntul revoluției începuse să bată în cele patru colțuri ale lumii. Conștiințele erau în flăcări. Perspectiva unei alte lumi, a unei alte vieți era limpede. Scriitorii noștri nu puteau să rămână străini în fața unor asemenea întimplări. Și n-au rămas. Mihail Sadoveanu, în romanul „Strada Lăpușneanu”, nota frământările una dintre personajele cărții, care asculta un soldat rus spunînd: „Acum în Rusia era să fie bine. Nu mai este poștic... Gazetele pot spune adevărul. Nobilii n-au să mai poată asupri poporul. De-acum poporul dobîndeste pămînt și libertate”. Și mai departe: „Fabricile de asemenea trebuie să fie ale muncitorilor. Facem pace și dreptate, se știe să mă lămurească. Nu mai sînt săraci. Toți oamenii trăiesc...”

Partidul Comunist Român era purtătorul ideilor Marii Revoluții Socialiste din Octombrie și glasul lui era auzit de acei scriitori pentru care poporul a fost izvorul forței lor creatoare. Trecerea Partidului în ilegalitate nu a însemnat stingerea acestui glas, ci din contră, întărirea lui. Partidul a militat de la început pentru o literatură realistă, legată de interesele poporului, o literatură combativă, purtătoare a ideilor noi, slujitoare a cauzelor celor ce muncesc.

Cînd valul revoluționar, sîrșit de Marea Revoluție Socialistă din Octombrie a atins și țara noastră, clasele exploatare au reacționat cu măsuri teroriste. Dar nu s-au mărginit la alt. Ele au încercat să folosească arta și literatura ca mijloc de descurajare, de semănare a confuziei, de dirijare a conștiinței maselor spre obiective cu totul străine de spiritul

revoluționar și de interesele poporului. S-au manifestat atunci în cultura noastră mistificismul, cosmopolitismul, naturalismul, formalismul cel mai deșănțat. Cercuri literare și reviste, scriitori, dintre care unii talentați, dar ruși de interesele acestui popor, au vînturat în lumea literară tot felul de absurdități, tot felul de importuri din tavernele literare ale Parisului și Berlinului, au invocat mituri și au interpretat viața poporului nostru prin viziunile lor bolnăvicioase.

Scriitorii realști, cei care între cele două războaie mondiale au apărut adevărata literatură, s-au ferit de o asemenea modă. Sadoveanu, Toma, Camil Petrescu, Cezar Petrescu, Galațion, Rebreanu (pînă ce acesta s-a prăbușit în brațele fascismului) au dus mai departe într-o perioadă grea tradițiile realiste ale claselor noastre. Lupta partidului pentru o literatură realistă nu le-a fost străină, chiar dacă unii dintre ei nu au cunoscut-o direct. Scriitorii realști care au publicat în paginile revistelor „Viața Românească” și „Facla” au simțit și au reflectat într-o oarecare măsură clocotul maselor și dincolo de acest clocot nu se putea să nu fie văzut partidul ca factor conducător. La „Facla”, Nicolae Cocea, influențat direct de Partid, a militat de pe poziții înaintate. Pamfletele lui antimonarhice, model al genului mai cu seamă prin virulența lor, au fost nu numai arme în lupta poporului contra regilor, dar și exemplu de combativitate pentru alți scriitori.

Spre sîrșitul celui de al treilea deceniu al secolului, valul revoluționar crește din nou în țara noastră, pentru că la începutul celui de al patrulea, s-a culminat cu marea luptă de la Atelerele Griviței. Clasele exploatare încearcă să facă față acestui val prin trecerea lor tălșie pe pozițiile fascismului.

Miscarea literară, influențată de partid crește, se întărește și luptă energic împotriva literaturii decadente. Alexandru Toma scrie direct sub influența Partidului Comunist poezii lui „Acesta este cîntecul pînii amare”, „Somerii”, „Salar”, care exprimă ideologia clasei muncitoare, sînt scrise de pe pozițiile partidului.

În 1932, după Congresul al cincilea, Partidul Comunist, a cărui presă ilegală nu încetase să aducă îndrumări în problemele de artă și literatură, a însărcinat pe scriitorul Alexandru Sahia să scoată un săptămînal politic-muncitoresc-social: „Veac Nou”. În ale cărui pagini cititorul a găsit bugete informații despre literatura sovietică, despre literatura progresistă universală, după cum a găsit articole critice privind viața literară și teatrală din România.

După cîteva numere, „Veac Nou” a fost suprimat de către cenzură. Atunci partidul a dat sarcină lui Sahia să scoată revista: „Bluze albastre” al cărei caracter militant o situează în rîndul celor mai înaintate și valoroase publicații apărute legal. În ea a publicat Sahia nuvelele „Uzina vie” și „Revoluția în port”, în ea au apărut fragmente din poemul lui Maiakovski: „150.000.000”, nuvela lui

Gorki: „Paraziții”, sau fragmente din Gladkov. Poate cititorilor mai tineri, crescuți în acești luminoși ani ai deceniului de libertate, cu sute de cărți sovietice la îndemînă și cu o literatură a noastră vorbind despre viața poporului muncitor, să nu le spună prea mult acest lucru. Dar acum douăzeci și doi de ani, cele patru numere din „Bluze albastre” — apoi revista a fost suprimată de cenzură — au însemnat flintină cu apă răcoritoare într-un pustiu arzător și trist. Opera lui Sahia, nuvelele, reportajele, articolele de ziar, cartea „U.R.S.S. — azi”, toate s-au născut și au apărut sub influența și îndrumarea directă a Partidului.

Tot în cel de al patrulea deceniu au apărut revistele „Era nouă” și „Reporter”, sub îndrumarea directă a Partidului Comunist. În ele au fost dezvoltate cele mai arzătoare probleme ale literaturii din vremea aceea. „Era nouă” a luptat cu energie împotriva revistei fasciste „Gîndirea”, care voia să se prezinte drept exponentă a culturii românești, în realitate fiind o succursală a publicațiilor fasciste de la Berlin. „Era nouă” a demascat cu curaj falsitatea „teoriilor” huliganice, gîndiriste, după cum a combătut cosmopolitismul unor huligani ca Mircea Eliade, importatori de peste graniță a tot ceea ce putea fi împotriva maselor.

Tot în „Era nouă” au apărut studii despre Maiakovski și Ehrenburg, iar în „Reporter” opere literare sovietice.

Numeroși publicști s-au strîns în jurul acestor reviste și ale altora, reușindu-se să se facă din ce în ce mai auzit și mai puternic glasul Partidului și în problemele literaturii și ale artei.

Dintre scriitorii care au stat sub influența Partidului, trebuie menționați, alături de Alexandru Toma, Ion Călugăru, Geo Bogza iar în preajma războiului Mihail Beniuc și Miron Radu Paraschivescu.

Lucrările lor cele mai bune sînt mărturie că lupta Partidului Comunist și a clasei muncitoare le-a călăuzit pașii și chiar dacă unii nu au fost prinși întotdeauna în fureșul acestor lupte directe tot nu au putut rămîne departe de zbuciumul maselor. Cu cît această luptă creștea, cu atît aceștia scriitorii și alții se situau pe poziții mai înaintate, mai apropiate de cauza poporului muncitor. De la „Cîntece de pierzanie” ale lui Mihail Beniuc, apărute în 1938 și pînă la „Cîntec de primăvară” apărut în plin război fascist în 1942, este un drum lung, dar mereu în urcș.

Succesele literaturii care se dezvoltă astfel în țara noastră sînt un rezultat al luptei necoincidențe a partidului pentru o literatură realistă, valoroasă, parte a cauzei poporului muncitor. Lupta aceasta s-a dus în trecut, în condiții grele, dar n-a fost întreruptă niciodată.

Fără munca Partidului, tradițiile literaturii clasice nu ar fi fost duse pe pozițiile înaintate ale realismului socialist, de unde astăzi putem privi spre zările pline de lumină ale viitorului literaturii noastre.

Primele concerte simfonice din noua stagiune

În trecut în țara noastră muzica simfonică constituia un privilegiu exclusiv al claselor exploatare. Masele largi de oameni ai muncii erau împiedicate prin diferite mijloace de la audierea diferitelor concerte date de cele câteva orchestre simfonice existente.

În anii regimului democrat-popular muzica simfonică, ca de altfel și celelalte sectoare ale artei au devenit accesibile celor mai largi mase de oameni ai muncii. Fostele orchestre simfonice au devenit filarmonece de stat. S-au înființat noi orchestre filarmonece. În cei cinci ani de existență, Filarmonica de stat din orașul nostru a desfășurat o bogată activitate. În timpul existenței sale Filarmonica de stat a căutat ca prin concertele simfonice prezentate să dezvolte interesul și gustul pentru muzica simfonică a celor mai largi mase de oameni ai muncii. În repertoriul său au fost luate cele mai reprezentative lucrări ale lui Beethoven, Mozart, Weber, Ceaikovski, Dargomijski, ale compozitorilor sovietici, români și al altor popoare.

Anul acesta este marcat printr-o cotitură însemnată în viața artistică, prin mulțimea de manifestări muzicale pe care Filarmonica de stat din Arad a început să le prezinte iubitorilor de muzică. Producția primelor instituții muzicale din Arad s-a lărgit mult, mergînd de la muzica populară executată de orchestra de muzică populară și solisti ei, pînă la muzica simfonică și de cameră, astfel încît să poată satisface cerințele celor mai largi cercuri de spectatori.

În cadrul noii stagiuni, colectivul Filarmonic de stat a prezentat pînă acum două concerte.

În repertoriul primului concert

au fost cuprinse două lucrări ale lui Paul Constantinescu, „Concertul pentru pian și orchestră” de Aram Hăceaturian și „Simfonia a V-a în Do minor” de Beethoven.

Piese pentru orchestră mare „Ciobănașul” și „Olteneasca” — scrise de Paul Constantinescu pe motive populare, oglindesc jocurile oltenesci cu ritmul și melodia lor plină de viață.

Concertul pentru pian și orchestră de Aram Hăceaturian — unul din cei mai mari compozitori sovietici — cuprinde o serie de intonații și melodii specifice cîntecului popular armean, precum și interesantele ritmuri orientale. La pian, tov. Irina Lăzărescu, profesoară la Conservatorul „Ciprian Porumbescu” din București a dovedit multă pricepere, reușind să redea cu măiestrie atît melodice cît și ritmurile specifice muzicii orientale cu ajutorul cărora compozitorul a creat una din cele mai valoroase opere simfonice sovietice.

Simfonia a 5-a în Do minor este una din cele mai impresionante lucrări ale lui Beethoven și începe cu faimoasa temă a destinului. În treaga simfonie nu e altceva decît descrierea luptei și victoriei omului împotriva a ceea ce încă din vechime, omenirea a numit destin, și l-a înfrînt ca ceva ce nu poate fi schimbat și omul nu poate săi opună nici o rezistență. În lucrarea sa, Beethoven, a dovedit că omul poate să învingă dacă luptă cu perseverență și muncește cu entuziasm pentru a birui greutățile de orice fel care i se ivesc în viață.

Programul celui de al II-lea concert a cuprins „Divertisment pentru orchestră de coarde”, de Mircea Hoinic, compozitor din Timișoara. În cea de a doua parte a con-

certului publicat a audiat „Simfonia nr. 27 în Do minor” de Mîscovski — reprezentant de seamă al muzicii sovietice. Simfonia a 27-a în Do minor este ultima lucrare a marelui compozitor și a fost terminată cu puțin timp înaintea morții sale. Pentru bogăția ideilor ce alcătuiesc conținutul și pentru înaltă măiestrie artistică cu care acest conținut este exprimat, simfonia a fost distinsă cu premiul Stalin.

Făcînd excepție de la forma clasică a simfoniei, lucrarea cuprinde numai 3 părți.

Introducerea lentă, scrisă în registru grav, în care se expune tema principală a primei părți este urmată de o parte cu un caracter mai mișcat. Cea de a doua temă, de o largă respirație și plină de lirism, se caracterizează printr-o mare forță expresivă, sugerîndu-ne parcă farmecul visărilor pline de poezie și avînt din anii tinereții. Partea a doua este o meditație profundă. În ea compozitorul ne face să simțim cele mai variabile momente ale unui suflet ce se frîntuiește de la limite și reculegere pînă la aventuri năvalnice și prăbușiri dureroase. Finalul exprimă sentimentul de bucurie al celui ce și-a cîștigat încrederea în forțele luminoase ale vieții. Marșul din acest final pare a ne sugera lupta dusă pentru această victorie.

Ambele concerte s-au bucurat de succes, datorită grijii cu care au fost executate piesele de către colectivul Filarmonic cînt și priceperii celor doi dirijori, N. Boboc și N. Brînzeu.

Cele două concerte simfonice s-au ridicat la un bun nivel artistic, colectivul Filarmonic arădean făcînd dovada unui progres față de anii trecuți.

T. A.

D. Th. Neculuță

Împotriva celor ce jefuiesc și exploatează masele muncitoare, este urmasa firească a creșterii conștiinței revoluționare a proletariatului țării noastre din această etapă.

Deși trăsătura esențială a poeziei lui Neculuță este combativitatea revoluționară, totuși poetul nu a înteles rolul preponderent al proletariatului în istorie. Aceasta pentru că cea mai mare parte a operei lui Neculuță este scrisă înainte de 1900 — cînd mișcarea muncitorească lupta mai mult pentru revendicări generale democratice.

Cu toate acestea, moștenirea literară a lui Neculuță este de o însemnată considerabilă pentru literatura noastră; ea reprezintă o oglindă în artă a începutului conștiinței revoluționare a proletariatului nostru, manifestarea dirigenței sale în lupta împotriva claselor exploatare.

Istoria literaturii burgheze a aruncat peste truda atît de strălucitoare a unei vieți de luptător, vîntul celui mai negre uitării.

Abia astăzi, în regimul de democrație populară, opera lui Neculuță a fost redată poporului muncitor.

D. Th. Neculuță a fost declarat post-mortem membru de onoare al Academiei R.P.R.

C. G.

„Munții noștri aur poartă...”

Pe dealurile Vidrei calul se potolcea, mușcînd cu copila pămîntului stîrp. Donițele hodoroageau, încind parca în tuse uscată din străfundul unor plămîni vegetali. Și calul se potolcea, și ciuberele hodoroageau, și omul înjura.

Cîntecul, mai înalt molcom și trist, tremura ca-n toamnă o galbenă zăbateră de frunză: „Munții noștri aur poartă, noi cerșim din poartă-n poartă... dar treptat din glas porneau să urce gorun de ură și, în ceasul acela cîntecul, ca un frunzel înțîr, îmbrăca pînă departe dealurile sărace de codru, dealuri secăduite de nesaful domnilor.

Și calul iar pornea, potolindu-se în coastele de platră ale muntelui. El nu știu că în adîncuri, unde zvonul copilei nu putea să ajungă, oamenii cu obrazul de culoarea steiului, macină-n pumnii mîruntaiele de gresie ale pămîntului, să stoarcă din el rîmura de soare: aurul, podoabele domnești. Dar moșul le știa toate și le potolise în cîntec. De mii de ani, din pădurile fără început ale istoriei, cîntecul cobora și urca în scrișliiul cîrnelor, pe dealuri de gresie. Cîntecul se ivese poate odată cu neamul Agarișilor,

cel dintîi trudituri care pe locurile astea făceau muntele dumical și-l vîrșeau aurul în pungile regești. Moșul le știa toate și le potolise în cîntec și cîntecul trecea din om în om, din veac în veac. Cîntecul era același, și omul părea că-i același, din străfundurile istoriei coborînd și urcînd dealuri de gresie...

Umbra calului se potolcea tot mai des. Stelele, iscate în copită, brăzdau des drumul aspru. „Dîi, la deal și dîi, la vale, că n-am ce-ți da de mîncare...” apoi cîntecul începea să se potolască și el prin coștii de stîncă ai gîndului și-n fulgerul de o clipă ce-l iscau în el scînteile, moșul Vesa în-trezărea obraji galbeni și supți al celui mai mic dintre copiii rămași acasă în Ponoarele... Și mîna omului mîngia doagele din lemn de brad cu aromă sălbatică. O larnă tridise la ele. Dacă nu tuturor, celor ai casei, barem plăpîndului Măndil i-o scoate de hrană cu prețul acestor bejenii „din poartă în poartă”. Dar liedrul de nădejde, era mai scurt decît viața stelelor pe care calul le stîrnea în copita... Și steiuri de ardezie iar prindeau să se înfioare

sub talazurile urii din cîntec: „Munții noștri aur poartă, noi cerșim din poartă-n poartă...”

Pînă-ntr-o zi cînd și de pe dealurile Vidrei au coborît herghelii de oțel, tînd vîd spre slobodna cea mare. Oamenii cu păr de culoarea grîului copt au trecut pe armăsarul de basm al tîncurilor ostirii rădărilor... și de atunci moșul Vesa și-a dezbrăcat de pe el cîntecul de bejenie și l-a lăpdat ca pe-o haină prea strîmă în umeri...

Măndil Vesa s-a născut a doua oară în toamnă astăzi a lui 44, cînd tatăl său însemnase pentru el a șasea creșterea de an pe răbojul grînzii din tînd. Și cîrînd, Măndil a mai trăit o minune. Cu ghiozdă nou și ghețe cum nici nu știuse că se află a intrat pe poarta școlii din Ponoarele. Era el acum, Emanoil Vesa, cel înaltolatog astfel în scrijelele clasei I-a.

De-aici încolo oții s-au scurs pe altă mîncă decît cei triști, pe care numai vîrșînții casei și-l mai amintea uneori. Copilul a învîdat să se bucure de tulpinele razelor de soare și odată cu el au gustat pentru prima oară din viața — asta nouă, și ceilalți membri ai familiei Vesa.

Moșul storcegu ca și mai înainte ramura de soare: aurul, din inima muntelui sfîrșit în pumni. Dar creanga asta de lumină dădea-n rod pline albă pe toate mesele din Vidra. Dogarii din Ponoarele gîtau și-acuma clubere din lemn de brad frumos mîrositor, dar nu pentru bunăstarea domnilor mîrunți și mari ai tîrgurilor din munții Apusenii, ci pentru viața tot mai buclălată din obrajii puilor de moș.

Apelul vremii își săpăseră nouă mîncă...

Emanoil Vesa, pe numele lui cel nou, a venit într-o zi: la oraș, la Arad. Și era el în strîie de sărbătoare la ziua aceea. Dascălii de la școala profesională s-au minunat îndelung de istețimea copilului și au încercat a-l sfătui pe dogarul Vesa din Ponoarele să-și dea vîd-tatul la liceu. Moșul a zîmbit cu stîngherie, dar n-a mai avut vreme să le lălmădească și lor cum stă povestea asta, cîci Emanoil Vesa — pentru care se mai însemnaseră în tînd șaple creșterii tot pe răbojii anilor, pe lînga cele șase de dinainte de toamna lui 44 — l-a îndemnat și scurt și răspicat: „Eu vreau să mă fac tîmplar!” și li izvoara din glas o hotărîre care n-ar fi putut fi cîntăcită nici de toți dascălii din lume, umdr la umdr...

În vremea ucenicii tîndrului Emanoil Vesa a deprins meșteșugul mult mai ușor decît oricare alt făcdu de-o vîrstă cu el. Avea în singe dragostea asta pentru lemn mai avea în urmă anii în care făcuse dogărie pe lînga tatăl său...

O dimineață cefoasă de toamnă. E trecut de 8. La fabrica „Gheorghe Doza” din Arad munca e în toi. Pătrundem în cîteva săli. Mirosul de clei încălzit face inutilă inscripția de pe ușa: „Incluziune”. Străbătem alte ateliere. Peste tot oamenii încheagă paturi, mese, scaune și dulapuri. Stăruie în atri o aromă sălbatică de lemn sănătos. La etaj îl aflăm pe tovarășul Vesa Emanoil, care de o lună e tîmplar calificat. Ne vorbește de patina lui pentru munca asta a tîmplăritului.

— Vedeți, tovarăși, că eu, de cînd mă știu, cu o custură în mîna cioplină din lemn mă știu. Am venit la oraș să-nvăț mai mult mîșteșug. Or și ele de trebuință și ciuberele. n-am ce zice, dar tare-i bine, tare-i frumos, să știu să închipui mobilă. Pînă mai acuz-o vreme zece ani, nu moșii n-am fi culezat să visăm așa ceva, dar a venit 1944 și de-acum fiecare învață cum li este voia.

Să scrieți la gazeta că sînt de la 7 kilometri de satul Arad... lăncu, știți — și a zîmbit, dintr-un seama că n-ar mai fi nevoie de completare — cel care a făcut revoluție...

Măndil Vesa, puil de moș n-o să mai vîndă ciubere „cerșind din poartă-n poartă”, cum a vîndat tatăl său. Partidul i-a rînduit o viață demnă tîmplarului calificat Vesa Emanoil.

Darie Magheru

Ce să citim

„Correspondența noastră” de A. Goncareov (Editura „Cartea Rusă”)

Nuvela descrie viața unui tînar ziarist care lucrează în redacția ziarului unei unități militare în timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei.

Autorul descrie veridic și emoționant evoluția spirituală a eroiului său — de la un tînar ziarist venit pe front cu visuri mari și tîneriești, la un om maturizat și călît în condițiile grele ale războiului.

„Din povestirile scriitorilor sovietici” Vol. I (Editura „Cartea Rusă”)

Cele trei volume de culegeri de povestiri ale scriitorilor sovietici, din care face parte acest prim volum — povestiri scrise de la primele începuturi ale literaturii sovietice și pînă în zilele noastre — ilustrează frumoasele realizări ale scriitorilor sovietici în domeniul povestirii.

Aceste povestiri sînt plene din opera unor scriitori și novelisti cunoscuți ca: Gorki, Gladkov, Babaevski, Gaidar, Grossman, Antonov, Doroski și alții.

„Teatru” de A. P. Cehov (E.S.P.L.A.)

Teatrul lui Cehov reprezintă treapta cea mai înaltă a dramaturgiei ruse. Desăvîrșind tradiția precursorilor săi, Cehov a zugrăvit în piesele sale societatea rusă de la sîrșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al 20-lea.

La țesătoria IV-a a uzinei „30 Decembrie” utilajul trebuie folosit mai just

Uzinele textile „30 Decembrie” se numără printre uzinele mari din țara noastră. Aici mii de muncitori depun eforturi pentru îndeplinirea și depășirea angajamentelor luate în cadrul Congresului partidului și a zilei de 7 Noiembrie.

Exemple bune în această direcție se găsesc și în țesătoria nr. 4 colorată, condusă de maestrul principal Ioan Surdi. În această secție, brigada uteristă nr. 2, condusă de tov. Ștefan Dombvari și-a depășit planul de producție pe luna septembrie și a îmbunătățit indicele de calitate cu 20,3 la sută față de luna august. Angajamentul luat de brigada de a da 422 metri de țesătură peste plan a fost depășit încă în luna septembrie, dând 2.104 metri țesătură de bună calitate peste plan. Tov. Ana Săllner din brigada frunțașă în întrecerea socialistă, lucrând la 4 războaie, a produs în contul lunii februarie 1955. Tot ca exemplu bun pot fi dați și uteristii Terezia Barot, Rozalia Schmidt, Magda Mandec și alții.

Dacă din partea conducerii secției — în frunte cu tov. Ioan Surdi — ar exista o preocupare și mai serioasă, lucrurile ar putea merge mai bine. Faptul că planul de producție pe secție în luna septembrie n-a fost realizat decât în proporție de 97,5 la sută, iar productivitatea muncii a scăzut, dovedește lipsa de preocupare de care a dat dovadă conducerea secției în ultimul timp.

Fără îndoială că în secție există încă unele greutăți obiective care sînt cunoscute. Dar pe lângă acestea, sînt și o serie de deficiențe în organizarea muncii care dăunează bunului mers al procesului de producție.

Dacă treci prin țesătoria colorată nr. 4, poți vedea cât de neîngrijite sînt unele mașini la care se lucrează. De acest lucru nu se sezează prea mult nici unele dintre țesătoarele care lucrează aici nici conducerea secției. Din această cauză, războaiele se defectează foarte des și echipa de reparații are tot mai mult de lucru. Numai în luna septembrie, în această secție s-au defectat 38 de războaie, cărora a trebuit să li se facă diferite reparații, timp în care ele n-au produs nimic. Dacă în secție sînt tovarășii ca Ioan Covaci, Ștefan Pele și alții care curăță mașinile cu grijă,

apoi sînt și unii tovarăși care manifestă dezinteres în această direcție. Printre aceștia se numără Pavel Doru, Iosif Colompar, Ioan Lingurar și Ilie Nădălan.

De proastă întreținere și îngrijire a mașinilor se face răspunzătoare și echipa de reparații, condusă de mecanicul responsabil Francisc Baumgartner. La unele războaie se pot vedea cum în loc de susținătoare de fier care să se fixeze serios, se întrebuințează susținătoare de lemn care nu sînt destule de practice pentru greutatea sulului. La războiul nr. 1252, la arcul de la contra-tampon, în mod nepermis s-a băgat o pană de lemn. La războiul nr. 1312, din cauza lărgurii care e tocită, s-a băgat între lagăr și axul fusului o bucată de piele. Toate aceste provizorii fac de multe ori ca mașinile să se strice. De aceasta puțin se interesează mecanicii responsabili, care afirmă că mașinile merg și așa.

Printre deficiențele ce există în această țesătorie, este și aceea că schimbul B nu e complet. Din această cauză, multe războaie nu sînt folosite, lucru ce îngreunează direct realizarea planului de producție. Tot din această cauză nu se poate folosi metoda sovietică a Antoninei Jandarova decât într-o măsură cu totul insuficientă.

Comitetul de partid trebuie să îndrume conducerea uzinei spre a studia posibilitățile de completare a schimbului B din secție.

Lipsuri serioase se manifestă și în direcția folosirii materialelor. În secție se pot vedea aruncate pe jos bobine care abia au fost începute și chiar bobine întregi. Unii muncitori din secție nu au încă dezvoltat spiritul de economie.

Maistrul și conducerea secției nu se sezează de acest lucru și nici de unele cazuri de indisciplină care încă n-au fost lichidate. Printre muncitorii care au lipsit nemotivat de la lucru în ultimul timp, (în intervalul septembrie-octombrie) sînt Maria Cociuban, Zenovia Bulcu, Maria Tomolaș, Maria Eberwein, Ioan Molnar, Florica Sfîț și alții.

Un rol important în îmbunătățirea muncii pentru realizarea de noi

succese în producție, îl are întrecerea socialistă. La secția țesătorie colorată, cu toate că există unele rezultate, întrecerea socialistă se desfășoară defectuos. Tovarășii Olga Mesarik, responsabilă cu întrecerea socialistă pe linie administrativă în secție, nu cunoaște rezultatele și din această cauză nu poate da o situație clară atunci cînd i se cere.

Dacă întrecerea socialistă se desfășoară la un nivel scăzut, aceasta se datorește și președintelui comitetului de secție Ana Schlechter, care nu instruește suficient responsabilii de grupă sindicală asupra felului cum trebuie să muncească.

De unele lipsuri manifestate în secție se face vinovată și organizația de bază (secretar Eugenia Farkas) care a neglijat în ultimul timp munca politică.

Lipsurile arătate mai sus trebuie lichidate în cel mai scurt timp. Pentru aceasta se cere ca munca politică să fie la nivelul sarcinilor.

Întrecerea socialistă trebuie să se desfășoare mai intens iar rezultatele să fie urmărite și popularizate zilnic. De asemenea, e necesar ca metodele de muncă înaintate să fie aplicate de cit mai mulți tovarăși, mai ales metoda Jandarova de predare a schimbului din mers. Totodată, fiecare muncitor în parte are datoria să lupte permanent pentru combaterea cazurilor de indisciplină ce se mai manifestă. Trebuie criticiți aspru acei care prin întârzieri și lipsuri de la serviciu, aduc greutăți secției.

O sarcină importantă ce revine conducerii secției este aceea de a acorda mai multă atenție bunei îngrijiri a mașinilor. Fiecare război trebuie verificat și pus la punct, de către echipa de întreținere, iar muncitorii trebuie instruiți temeinic cum să le îngrijească.

Luptind pentru lichidarea acestor lipsuri, mobilizînd toate rezervele interne, muncitorii, maistrul, și tehnicienii din secția IV-a colorată a uzinei „30 Decembrie” vor putea să îndeplinească angajamentele luate în cîinstea Congresului partidului și a zilei de 7 Noiembrie, recuperînd rămînerea în urmă cu realizarea planului.

E. Dreptu

Ne scriu corespondenții despre mersul lucrărilor agricole în gospodăriile colective

La gospodăria colectivă „Victoria” din Lenauheim

Antrenați în întrecerea socialistă și luptînd cu avînt pentru îndeplinirea angajamentelor luate în cîinstea Congresului partidului și a zilei de 7 Noiembrie, colectivitățile din Lenauheim, intensificînd lucrările agricole de toamnă, au obținut rezultate însemnate. În prezent în cadrul gospodăriei se muncește intens la recoltarea porumbului și a sîclei de zahăr. Pînă acum a fost recoltat porumbul de pe sute de hectare, la care s-a obținut o producție medie de 4.500 kg. știuleți la hectar, iar sîclea de zahăr a fost recoltată în proporție de 80 la sută și s-a obținut o producție medie de 25.000 kg. la ha.

Fruntași în lupta pentru recolte bogate este echipa condusă de Vasile Gaspar, care a obținut de pe toată suprafața 5000 kg. porumb știuleți la ha., iar la sîclea de zahăr 30.000 kg. la ha.

Paralel cu muncile de recoltare — care sînt pe terminate — colectivitățile au început și însămînțările de toamnă. Pînă acum a fost selectată și tratată cantitatea de 6 vagoane grâu și 2 vagoane orz, au fost executate arături pentru însămînțările de toamnă pe suprafața de 426 ha. și au fost însămînțate cu grâu 200 ha., iar cu orz de toamnă 76 ha.

Anul acesta colectivitățile din Lenauheim introduc în practică, (pentru experiență), pe 10 ha., arăturile adînci la 40—50 cm., după metoda Maljev. Pentru aceasta, gospodăria de stat Jimbolia a trimis gospodăriei un tractor și un plug special pentru efectuarea acestor arături. Pînă în prezent asemenea arături au fost efectuate pe suprafața de 2 ha.

Colectivitățile sînt hotărîți să întîmpine Congresul partidului și ziua de 7 Noiembrie cu lucrările agricole de toamnă terminate.

Mihai Pande, coresp.

La gospodăria agricolă colectivă „Lumina” din Teremia Mare

Muncind intens pentru terminarea în bune condițiuni a lucrărilor agricole de toamnă, colectivitățile din Teremia Mare, raionul Sînicolau Mare, au recoltat pînă în ziua de 10 octombrie 50 la sută din suprafața cultivată cu porumb și 85 la sută din suprafața cultivată cu sîclea de zahăr. Datorită faptului că au aplicat cu strictețe la însămînțat, întreținerea culturilor și recoltat regulile agro-

tehnice, ei au obținut recolte bogate. Paralel cu recoltarea, colectivitățile execută și însămînțările și arăturile adînci de toamnă.

Teodor Zaharia, coresp.

La gospodăria colectivă „Progresul” din Comloșul Mic

Muncind intens în întrecerea socialistă în vederea terminării la timp și în bune condițiuni a lucrărilor agricole de toamnă, membrii gospodăriei agricole colective din Comloșul Mic au terminat în întregime recoltarea culturilor de toamnă (sîclea de zahăr, porumbul, cînepa, etc.), obținînd cantități bogate de produse. Totodată, colectivitățile au însămînțat întreaga suprafață planificată cu orz și secară, folosind sîmînță selecționată și tratată. În prezent, ei muncesc la însămînțarea grîului, care în scurt timp va fi terminată.

Fruntași în întrecerea socialistă în campania de toamnă sînt colectivitățile Anton Coroișanov, Anton Dippong și Nicolae Copil, care și-au depășit normele, făcînd totodată lucrări de calitate.

Teodor Procopiu, coresp.

La gospodăria colectivă „6 Martie” din Tisa Nouă

Membrii gospodăriei agricole colective „6 Martie” din satul Tisa Nouă, muncind cu avînt, au reușit să termine în întregime recoltarea culturilor de toamnă încă în ziua de 8 octombrie, predînd totodată cele cîvenite statului. Pînă acum brigada legumicolă a recoltat toate legumele, valorificîndu-se totodată prin cooperativă legume în valoare de 36.000 lei.

Paralel cu muncile de recoltare s-a selecționat și tratat cantitatea de 18.000 kg. grâu, 2.000 kg. orz și 1600 kg. secară. Arăturile pentru însămînțările de toamnă au fost făcute în proporție de 85 la sută, iar arăturile adînci de toamnă în proporție de 82 la sută. Datorită faptului că în brigada a 12-a de tractoare de la S.M.T. Aradul Nou — care deservește gospodăria — munca este organizată în schimburi de zi și de noapte, executarea arăturilor se face în ritm rapid și vor fi terminate în scurt timp.

Pentru a obține anul viitor recolte sporite la hectar, colectivitățile au transportat pe cîmp o mare cantitate de gunoi de grajd bine putrezit. Ioan Dărău, coresp.

Informații

Sfatul popular al orașului Arad, secțiunea comercială, precum și banca de stînt Arad, convoacă în ședință pe toți gestionarii de cantine și gospodăriile de consum, precum și pe contabilii acestora, unde se va discuta realizarea planului de casă și studiul aprovizionării de lărnă.

Ședința va avea loc în ziua de 19 octombrie a. c., orele 14, în sala mare de ședință a Sfatului popular o-

rășeneș, iar prezența gestionarilor și contabililor este obligatorie.

Se aduce la cunoștință conducătorilor unităților economice și bugetare că Sfatul popular al orașului Arad, secțiunea financiară oraș, camera nr. 56, funcționează în fiecare vineri de la orele 16—18.30 un cabinet tehnic, care dă consultații în materie de state (salarizarea personalului tehnic, administrativ și de serviciu și cheltuieli gospodărești).

Largi perspective de mărire a producției agricole vegetale și animale

— Pe marginea dezbaterii proiectului de Directive în organizațiile de bază din raionul Ineu —

Capitolul XVIII din proiectul Directivei Congresului al II-lea al partidului „Despre sarcinile organelor și organizațiilor de partid” are ca scop „realizarea cu succes a sarcinilor prevăzute în aceste Directive deplin, în primul rînd, de însușirea lor temeinică de către toți membrii și candidații de partid și de desfășurarea unei largi și susținute munci politice și organizatorice din partea tuturor organelor și organizațiilor de partid”.

Acesta dovedește că organele și organizațiile de partid au sarcina să dezbate pe larg, în adunări de partid, proiectul de Directive în scopul cunoașterii profunde a sarcinilor ce le revin în direcția aplicării în viață a prevederilor acestuia.

La începutul lunii septembrie a avut loc la Ineu dezbaterile proiectului de Directive cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2—3 ani, de către activul Comitetului raional de partid. Cu această ocazie s-au scos în relief posibilitățile existente în raion pentru mărirea producției agricole, animale și vegetale. În cadrul adunării s-a arătat că dezbaterile proiectului de Directive trebuie să se facă în fiecare organizație de bază din raion. Potrivit acestei hotărîri, ulterior au avut loc adunări deschise ale organizațiilor de bază, unde s-a dezbătut pe larg proiectul Directivei. La adunări au participat membrii și candidații de partid, colectivitățile, țărani muncitori întovărășiți și cu gospodării individuale, tehnicieni și ingineri agronomi, frunțași în lupta pentru obținerea de recolte bogate. În cadrul dezbaterilor s-au făcut numeroase și prețioase propuneri menite să contribuie din plin la aplicarea în viață a prevederilor proiectului de Directive.

Astfel de adunări au avut loc în majoritatea organizațiilor de bază

din cadrul raionului, fiecare organizație de partid întocmindu-și pe baza celor discutate, cite un plan de măsuri pentru viitorii 2—3 ani. Planurile de măsuri întocmite arată clar interesul crescînd al oamenilor muncii din agricultură pentru ducerea la bun sfîrșit a sarcinilor pe care le-a pus proiectul de Directive în fața agriculturii.

Analizînd aplicarea concretă a sarcinilor stabilite în proiectul de Directive la situația concretă a comunei Apateu, organizația de bază din gospodăria agricolă colectivă a propus ca, prin mobilizarea tuturor membrilor și candidaților de partid, a deputaților sfatului popular, a membrilor organizațiilor de masă, cit și prin lămurirea și îndrumarea continuă a colectivităților și producătorilor individuali, să se treacă la identificarea suprafețelor neproductive și necultivate pînă acum și întocmirea unei juste evidențe a terenurilor. S-a stabilit ca prin construirea unui sistem de canalizare, să se amenajeze și să se dea în folosință o suprafață de 16 ha. la gospodăria colectivă și 20 ha. în sectorul individual. În felul acesta, pe lângă faptul că se redau agriculturii noi suprafețe de pămînt arabil, se ridică productivitatea la hectar la o serie de terenuri care suferă de pe urma inundațiilor.

Prin curățirea de mărăcini a terenurilor, prin îndigui și defrișări de arbore, se urmărește mărirea suprafețelor productive a comunei cu 45 ha. din care 15 ha. vor deveni cultivabile în 1955, iar 30 ha. în 1956. S-a constatat că prin aplicarea la timp și în cele mai bune condițiuni a regulilor agrotehnice, producția vegetală la hectar în Apateu se poate mări la 1800 kg. grâu în gospodăria colectivă și 1.500 kg. în sectorul individual; 2.300 kg. porumb în gospodăria colectivă și 1.900 kg. în secto-

ru individual; 1.600 kg. secară în gospodăria colectivă și 1.400 kg. în sectorul individual; 1.800 kg. orz de toamnă în gospodăria colectivă și 1.600 kg. în sectorul individual; 1.500 kg. orz de primăvară la gospodăria colectivă și 1.300 kg. în sectorul individual; 1.800 kg. ovăz în gospodăria colectivă și 1.400 kg. în sectorul individual. Pentru realizarea acestor producții se va duce o temeinică muncă de lămurire și îndrumare a producătorilor în vederea aplicării pe scară largă a măsurilor agrotehnice ca: grăpatul în primăvară a suprafețelor însămînțate în toamnă și cultivarea pămîntului în vederea stîrpirii buruienilor; realizarea planului de arături adînci, etc. În cadrul gospodăriei colective, potrivit propunerilor făcute de către comunisti, se va crea un laborator pentru încercarea semințelor, pentru ca începînd din toamna anului 1955 să se facă controlul tuturor semințelor ce se vor însămînța.

În cursul anilor 1955—1956 se vor planta pe marginea drumurilor și în gospodăria colectivă 2.000 pomi, ducîndu-se în același timp muncă de lămurire cu producătorii individuali ca fiecare să planteze în gospodăria sa cel puțin 4 pomi.

În scopul realizării sarcinilor de plan privitoare la dezvoltarea creșterii animalelor, se va asigura baza furajeră prin curățirea pășunilor de mărăcini, grăpatul și distrugerea mușuroaielor de pe pășune și folosirea ei în mod rațional. La gospodăria colectivă se va construi un nou grajd pentru vite, o maternitate pentru 60 scroafe fătătoare, un colț pentru 500 păsări, iar în toamna acestuia se va construi un saivan pentru cca. 800 oi.

În scopul îmbogățirii cunoștințelor agrozootehnice ale colectivităților, întovărășirilor și ale țărănilor muncitori cu gospodării individuale, biroul organizației de bază va instrui pe agitatarii să ducă muncă de lămurire de la om la om, pentru ca începînd din anul acesta să funcționeze în comună un cerc agrozootehnic de 3 ani, la care să participe cel puțin 50 oameni. Paralel, pe lângă căminul cultural se va organiza un cerc agrozootehnic de lărnă, la care să se asigure, pe toată durata funcționării o frecvență de 100 la sută.

Planul de măsuri al organizației de bază din Susag prevede de asemenea identificarea unor terenuri care să fie date în folosință agriculturii. Pentru mărirea efectivului de animale, agitatarii organizației de bază vor arăta crescătorilor avantajele creșterii animalelor și folosirii creditelor ce sînt acordate de către stat pentru procurarea de animale și ridicarea de noi construcții. Planul prevede, de asemenea, luarea unor măsuri care să ducă în mod direct la mărirea producției vegetale la hectar, la mărirea numerică a sepietului și creșterea productivității lui.

Planul de măsuri al organizației de bază din comuna Boșgiș, pune în fața membrilor și candidaților de partid sarcini deosebit de importante. El prevede că organizația de bază va îndruma comiteul executiv al sfatului popular comunal în vederea mobilizării țărănilor muncitori pentru efectuarea unor lucrări de primă necesitate. Aceste acțiuni constau în canalizarea pînă la 1 ianuarie 1955 a unei suprafețe de 7 ha. în partea de hotar a comunei numită „Sodom”, și pînă la 1 martie, canalizarea altor 8 ha. în partea de hotar numită „Poloc”. De asemenea, se vor distruge mărăcini de pe alte 30 ha. în partea de hotar denumită „Conirașu”. Prin aceasta se urmărește a se pune în cultură, în cursul anului 1955, 38

ha. teren, îmbunătățindu-se totodată fertilitatea celor 7 ha. de la „Sodom”. Prin muncă de folos obște se vor curăța șanțurile existente, construindu-se altele noi, acolo unde nu sînt, pentru scurgerea apelor de pe lărnă. Paralel, se va trece la identificarea terenurilor viabile din comună care să fie cultivate în viitor cu diferite legume și zarzavaturi.

În vederea mării producției la hectar, organizația de bază s-a angajat ca va sprijini comiteul executiv al sfatului popular comunal pentru mobilizarea tuturor producătorilor agricoli în aplicarea regulilor agrotehnice la terminarea însămînțărilor și a arăturilor adînci pînă la 25 octombrie a. c., însămînțîndu-se numai cu sîmînță selectată și tratată. Totodată, producătorii vor fi îndrumați să facă însămînțări după o plantă bună premergătoare, introducînd sub brazdă cantitățile necesare de gunoi de grajd. Pentru ridicarea producției viti-pomicole se vor lua măsuri ca în 1955 din cele 60 ha. vie, 10 ha. să fie replantate și în 1956 alte 15 ha. Un accent mare se va pune pe cultivarea cit mai multor furaje, care să asigure hrănirea animalelor al căror număr va crește simțitor.

În comuna Tirnova — reșed din planul de măsuri al organizației de bază — se va trece la identificarea suprafețelor din hotarul comunei, redîndu-se agriculturii cea: 50 ha., iar pentru ca terenurile agricole să fie ferite de inundații este necesar a se curăța valea Tirnova-Chier. În acest scop, organizația de bază va îndruma organizațiile de masă pentru mobilizarea țărănilor întovărășiți și cu gospodării individuale la executarea lucrărilor amintite, cit și pentru punerea în funcțiune a canalului din hotarul satului Chier. Lucrarea va fi făcută chiar în toamnă acestui an.

SPORT

Azi pe stadionul „30 Decembrie”

Flamura roșie UTA — Locomotiva Grivița Roșie București

Meclul care se va desfășura azi la orele 15.30 pe stadionul „30 Decembrie” în cadrul campionatului republican de fotbal categoria A dintre echipele Flamura roșie UTA — Locomotiva Grivița Roșie București, are o importanță deosebită în ce privește situația ambelor echipe în clasament.

În deschidere, la orele 14 va avea loc cea mai importantă întîlnire de fotbal din cadrul campionatului regional, dintre echipele Metalul Flamura roșie — Progresul Arad.

Această întîlnire va confirma echipa frunțașă în campionatul regional pe anul 1954.

Clasamentul campionatului regional de fotbal

Met. Fl. r.	25	19	3	3	75:19	41
Știința Ar.	25	17	5	3	70:18	39
Fl. r. F. Z.	25	13	7	5	45:25	33
Fl. r. 7 N.	24	16	1	7	50:30	33
Rec. Pecica	25	13	6	6	41:26	33
Progr. Ar.	25	13	3	9	45:35	20
Met. I. Ran.	25	12	1	12	39:40	25
Fl. r. Sin. M.	25	11	1	13	38:52	23
Rec. Grabița	25	10	1	14	50:52	21
Voința Ar.	26	8	3	15	34:52	19
Progr. Ineu	25	7	5	13	19:35	19
Av. Șebîș	25	8	3	14	26:50	10
Av. Pincota	25	6	3	16	21:54	15
Progr. Lipova	25	1	0	24	19:84	2

Locomotiva Arad — Progresul Satu Mare

Azi la orele 10, pe stadionul Locomotiva se va desfășura meclul de fotbal din cadrul campionatului de categoria B seria II-a dintre echipele Locomotiva Arad — Progresul Satu Mare.

În deschidere, la orele 8 se va desfășura finala campionatului republican de oină pe anul 1954. Vor participa echipele Recolta, a gospodăriei agricole colective Curcani din regiunea București, Constructorul București, Recolta Filea din Regiunea Autonomă Maghiară, Progresul Baia Mare, Știința Iași și campioana R.P.R. pe anul 1953 Știința București.

Cros „Să întîmpinăm 7 Noiembrie”

Azi la orele 11.30 va avea loc faza regională a campionatului republican de cros pe echipe „Să întîmpinăm 7 Noiembrie”. Plecare și sosirea va fi la baza sportivă Constructorul de pe malul Mureșului.

La cele 4 categorii: juniori, juniori, seniori, și seniori se vor întrece echipele campioane ale raionelor Arad, Criș, Ineu, Gurahonț, Lipova, Sînicolau Mare, precum și echipele Rezervele de muncă, Liceul de fete, Școala profesională C.F.R., Școala pedagogică germană și colectivul sportiv Constructorul din orașul nostru.

V. Ghidreacă

Pentru continua desfășurare internațională

În ziua de 8 octombrie și-au început activitatea Comitetul politic și Comitetul politic special ale Adunării Generale a O.N.U.

Pe ordinea de zi a Comitetului politic figurează nouă puncte și anume: 1. „Reglementarea, limitarea și reducerea proporțională a tuturor forțelor armate și a tuturor armamentelor” — raportul comitei pentru dezarmare. 2. „Cu privire la încheierea unei convenții internaționale (tratate) în problema reducerii armamentelor și a interzicerii armelor atomice, cu hidrogen și a celorlalte tipuri de arme de exterminare în masă” — punct propus de delegația sovietică. 3. „Metodele care pot fi folosite pentru menținerea și întărirea păcii și securității în conformitate cu felurile și principiile Cartei” — raportul comitei pentru măsuri colective. 4. „Colaborarea internațională la opera de folosire în scopuri pașnice a energiei atomice” — punct propus de delegația americană. 5. „Problema Iranului de vest (Noua Guinee de vest)”. 6. „Problema coreeană” — raportul Comitei O.N.U. pentru unificarea și refacerea Coreei. 7. „Problema tunisiană”. 8. „Problema marocană”. 9. „Aplicarea față de populația insulei Cipru sub conducerea generală a O.N.U. a principiului egalității în drepturi a popoarelor și a dreptului la autodeterminare”.

Comitetul politic special și-a început lucrările cu primul punct de pe ordinea de zi — plângerea Uniunii Rșmanse împotriva acțiunii agresive a ciliilor gomindaniste.

Problemele luate în discuție de către aceste organisme ale Adunării Generale O.N.U. sînt de o deosebită însemnătate pentru asigurarea păcii și securității popoarelor. Dintre ele se distinge în mod deosebit propunerea Uniunii Sovietice cu privire la dezarmare.

După cel de al doilea război mondial, care a dus la zdrobirea militarismului german, pe arena internațională s-au ivit semnele existenței a unor alte forțe, a căror activitate este pusă în slujba agresiunii. An după an forțele negre ale războiului se manifestau cu vâdite intenții de cotoșire. Alături de război amenință omenirea cu noi prejudicii. Drept urmare a „politicilor de pozii de forță”, a „politicilor de agresiune, de anexiune și de cotoșire militară, politică și economică pe care au promovat-o unele state capitaliste, sub presiunea acestor forțe, situația internațională se învîrtește, relațiile dintre state devin încordate. Împotriva îngreunării atmosferei internaționale, pentru rezolvarea litigiilor internaționale pe cale pașnică, s-a ridicat cu fermitate Uniunea Sovietică.

În vederea desfășurării internaționale, Uniunea Sovietică a făcut numeroase propuneri concrete, fapt ce a dus în cele din urmă la încheierea războiului în Coreea și Indochina. Aceste propuneri se referă, printre altele și la reducerea înarmărilor și la interzicerea armelor de exterminare în masă. Însă problema dezarmării a rămas încă nerezolvată.

După cum am văzut, Uniunea Sovietică a făcut la cea de a 9-a sesiune a Adunării Generale O.N.U. noi propuneri în același sens. Datorită faptului că creșterea cheltuielilor de război și amenințarea cu războiul și cu folosirea armelor termonucleare a afectat interesele largi ale popoarelor, propunerile sovietice au fost primite cu deosebită satisfacție de către opinia publică. Acest lucru a fost subliniat chiar și de către presa burgheză. Ziarul „Paris Presse l'Intransigeant” — de pildă — scrie că prin propunerea sovietică din 30 septembrie a. c. „s-a făcut un mare pas înainte pe calea spre pace și dezarmare internațională”.

Între-adevăr, lucrările Comitetului politic, care discută propunerile sovietice, oglindesc că dorința de a se realiza un progres în problema dezarmării nu este generală și că nu toate delegațiile au manifestat voința de a merge înainte de pe vechile poziții. În ședința Comitetului politic din 11 octombrie, reprezentanții Angliei și Franței s-au mulțumit doar să-și exprime punctul lor de vedere cunoscut: ei nu au analizat temeinic propunerile sovietice; în schimb au pus nenumărate întrebări referitoare la așa zisele „locuri neclare” din textul proiectului sovietic de rezoluție, cu scopul vădit de a-l calomnia. O poziție asemănătoare a adoptat și reprezentantul S.U.A., Wordsworth. Pentru a crea o atmosferă nefavorabilă, Wordsworth a încercat să minimalizeze și să prezinte într-o lumină falsă propunerile sovietice, dorința sinceră a Uniunii Sovietice de a se ajunge la un acord deplin și trainic. Totodată el a vorbit în termeni elogioși despre prelușele bune oficiale ale S.U.A. care, cîc, „dorec o dezarmare efectivă” și care „nu vor folosi arma atomică decât în caz de apărare împotriva agresiunii”. Afirmațiile reprezentantului S.U.A., lipsite de putere de convingere, urmăresc să justifice intențiile pregătiri militare și experiențele cu armele termonucleare pe care le-au întreprins S.U.A. în Oceanul Pacific. Or, lucrul acesta este cu desăvîrșire în zadar. Oamenii iubitori de pace nu pot fi înșelați prin vorbe. Ei s-au convins pe baza realității politice americane de felurile expansioniste de care sînt călăuzite cercurile conducătoare din S.U.A. Agresiunea americană în Coreea și Taiwan, crearea de blocuri militare sub patronajul S.U.A., conferința de la Londra în scopul refacerii Wehrmachtului, subjugarea statelor slabe, etc. au un cuvînt mult mai greu și sînt mai de crezare, pentru că sînt fapte, decât declarațiile lui Wordsworth.

La actuale lucrări ale Comitetului politic al Adunării Generale ONU, reprezentanții Angliei, Franței și S.U.A., nemulțumiți de impresia puternică stîrnită de propunerile sovietice, au dat curs unor inexactități și denaturări conștiente a poziției Uniunii Sovietice. În special ei au căutat să prezinte Uniunea Sovietică, ca și cum ar urmări să dezarmeze lumea occidentală, fără ca ea însăși și aliații săi, să procedeze la dezarmare. De asemenea, ei au încercat să lovească în prestigiul pe care și l-a câștigat Uniunea Sovietică în lupta pentru pace, afirmînd cum că recențele propuneri sovietice la O.N.U. ar fi primul pas (1) pe calea rezolvării problemei în discuție.

Au oare politicienii occidentali o memorie altă de scurtă ca să nu-și amintească de propunerile sovietice la celelalte sesiuni ale Adunării Generale O.N.U., la conferința de la Berlin, etc.? De bună seamă că nu. Atunci de ce fac asemenea afirmații? Răspunsul nu este greu de dat. Este evident că ei caută, printre altele, să se eschiveze de la discutarea temeinică a propunerilor sovietice, urmînd calea stîrnită de neînțelegeri și disensiuni. Eschivarea directă ar fi prea periculoasă.

— Nu este just — a spus A. I. Vișinski, șeful delegației sovietice — să se considere că Uniunea Sovietică n-a căutat niciodată o apropiere a punctelor de vedere ale celorlalte țări. Uniunea Sovietică a luptat și luptă pentru ca Adunarea Generală să pășească pe calea unor măsuri hotărîte, capabile să înlăture primejdia unui nou război mondial și să preîntîmpine primejdia unei noi catastrofe.

Reprezentantul Uniunii Sovietice, A. I. Vișinski, în cuvîntările sale din 11 și 12 octombrie, a spulberat plinza de inexactități și calomnii și a documentat justele propuneri sovietice. A. I. Vișinski a atras de asemenea atenția asupra nepotrivirii ce există între declarațiile reprezentanților statelor occidentale și politica pe care o duc acestea. În ce privește poziția S.U.A. în problema dezarmării, A. I. Vișinski a combătut părerea după care organele de controlare a respectării acordurilor încheiate ar putea să aplice sancțiuni împotriva acelor care nu le respectă, menționînd că aceasta o poate face, conform Cartei O.N.U., numai Consiliul de Securitate. Reprezentantul sovietic a mai arătat necesitatea constituirii organului de control simultan cu interzicerea armelor de exterminare în masă, interzicerea acestor arme și scoaterea lor din armamentul statelor simultan cu reducerea armelor clasice în etapa a doua, etc.

Propunerile sovietice, punînd la baza lor propunerile franco-angleze din 11 iunie 1954, pot să constituie o bază serioasă pentru a se ajunge la un acord deplin în problema dezarmării. Aceasta este cu atât mai evident cu cît propunerile sovietice „corespund” — după cum arată A. I. Vișinski — cererilor tot mai insistente ale popoarelor de a se pune capăt cursei înarmărilor, inclusiv în domeniul armelor atomice și de a se lua măsuri urgente pentru ca omenirea să fie salvată de pericolul unui război atomic de exterminare.”

Nici Comitetul politic special al O.N.U. nu a luat încă hotărîri în problema pe care o discută: plângerea Uniunii Rșmanse împotriva agresiunii bandelor gomindaniste.

După cum se știe, pe teritoriul Birmaniei continuă să stăioneze în mod ilegal trupe ale ciliilor gomindaniste cu un efectiv de circa 6000 oameni. Ele nu au fost retrase încă cu toate că hotărîrile celor de a 7-a și a 8-a sesiuni a Adunării Generale a O.N.U. au stabilit că bandele gomindaniste trebuie să părăsească Birmania.

Prezența bandelor gomindaniste în Birmania constituie un pericol evident care amenință pacea în Asia. Știrile apărute în presa relatează că aceste bande continuă pregătirile militare împotriva guvernului Uniunii Rșmanse, jefuiesc populația și... recrutează soldați, sub pretextul unei ofensive împotriva „chinezilor roșii”.

Reprezentanții S.U.A., Angliei, Franței și ai altor state occidentale au încercat să neghe faptele reale, susținînd că bandele gomindaniste nu ar primejdiu securitatea popoarelor. Ei și-au argumentat afirmațiile elogiînd așa zisa „evacuare” din Birmania a unei părți neînsemnate din bandele gomindaniste. Reprezentantul gomindanului, neputînd nega obiectul plîngerii Uniunii Rșmanse, a încercat să se eschiveze de orice răspundere.

Reprezentanții Uniunii Sovietice și a R.P. Polone au susținut plîngerea Uniunii Rșmanse, dovînd că prezența în Birmania a unor trupe străine, ca și acțiunile piratești ale ciliilor ciankașiste din regiunile limitrofe ale Chinei, reprezintă o amenințare serioasă a păcii. Și alți reprezentanți, printre care reprezentanții Mexicului, au subliniat că existența trupelor gomindaniste pe teritoriul Birmaniei stîrnete o „îngrijorare justificată”. Ba mai mult decât atât, aceasta reprezintă o încălcare grosolană a suveranității Uniunii Rșmanse. Comitetul politic special va trebui să hotărască dezarmarea și retragerea neîntîrziată a bandelor gomindaniste de pe teritoriul Birmaniei.

I. Popa

Din lupta oamenilor muncii din țările capitaliste

În clișeu: Muncitorii greviști de la uzinele de gaz din Hamburg (Germania occidentală) stau de gardă.

Ziarul „Die Tat” despre comerțul Argentinei cu Răsăritul

ZÜRICH (Agerpres). — Ziarul elvețian „Die Tat” publică un articol intitulat „Comerțul Argentinei cu Răsăritul” în care subliniază avantajele economice ale acestei țări de pe urma relațiilor comerciale cu statele democratice și dorința altor țări din America Latină de a face comerț cu aceste state.

După cum arată ziarul elvețian, U.R.S.S. a exportat în Argentina toate mărfurile prevăzute în acordul comercial semnat între cele două țări în august 1953. „La Buenos Aires — scrie „Die Tat” — se subliniază în special că aplicarea acordului comercial sovieto-argentinian ar decurge fără fricțiuni și nu provoacă nici o reclamație, spre deosebire de relațiile comerciale cu Marea Britanie și Germania occidentală care suferă stagnări continue”.

De asemenea — continuă ziarul — comerțul Argentinei cu celelalte țări din Răsărit a luat un avînt considerabil cu începerea din anul trecut. În timp ce în prima jumătate a anului trecut Argentina a reînnoit acordurile

ei comerciale cu cele cinci țări din răsăritul Europei, — Cehoslovacia, Polonia, România, Ungaria și Bulgaria — încheiate în 1947 — ea a putut intra în relații comerciale directe și cu R.D. Germană și se străduiește să facă comerț cu China. Aceste acorduri asigură Argentinei, pe lângă volumul comerțului de 150 milioane dolari cu U.R.S.S., un schimb de mărfuri în valoare de peste 100 milioane dolari în decurs de un an, astfel încît volumul total al comerțului Argentinei cu Răsăritul reprezintă anul acesta aproape 10 la sută din întregul ei comerț cu străinătatea.

Comerțul plin de avînt al Argentinei cu Răsăritul începe să fie imitat de țările vecine, spre regretul S.U.A., care speră să impună la conferința economică interamericană de la Rio de Janeiro, prevăzută pentru mijlocul lunii noiembrie, o declarație de solidaritate pe tărîm economic a țărilor americane, asemănătoare cu „rezoluția anticomunistă” de la Caracas. În această acțiune, S.U.A. vor întâmpina rezistența hotărîrii a Argentinei, încheie ziarul „Die Tat”.

Pregătiri militare în Tailanda

PEKIN (Agerpres). —

După cum se anunță din Bangkok, după încheierea tratatului cu privire la încheierea blocului militar în Asia de sud-est, Statele Unite intensifică presiunea asupra Tailande pentru a obține grabirea pregătirilor militare. General-locotenent Tanarat, comandant suprem al armatei tailandeze, a declarat la 23 septembrie în parlament că în țară a început să sosească armament american pentru armata, flota maritimă militară și forțele militare aeriene tailandeze. Se anunță că autoritățile tailandeze

ze au elaborat un plan pentru sporierea flotei maritime militare. De asemenea, se prevede instruirea efectivului flotei de către un grup de consilieri militari americani și înzestrarea vaselor cu armament american. În acest scop au fost alocate 200 milioane bați. Anul viitor autoritățile tailandeze intenționează să creeze un corp de infanterie marină. După cum se anunță, guvernul tailandez a hotărît să trimită în S.U.A. încă o misiune militară compusă din 40 ofițeri pentru a studia organizarea instrucției militare în S.U.A.

Ofensiva reacțiunii în S. U. A.

Ofensiva cercurilor reacționare din Statele Unite împotriva ultimelor rămășițe ale drepturilor și libertăților burghezo-democratice ale americanilor se intensifică. Faptul că cercurile guvernante ale S.U.A. recurg la metodele fasciste-teroriste de guvernare nu dovedește cîtuși de puțin forța și trînciea pozițiilor acestor cercuri, nici popularitatea în rândurile păturilor largi ale poporului american a politicii duse de cercurile guvernante.

Neîfîind în stare să înăbușe năzuința poporului american spre pace, forțele reacționare ale Statelor Unite recurg tot mai făș la arsenalul luteristilor. Unelele de șoc ale reacțiilor fasciste în ofensiva ei împotriva rămășițelor libertăților burghezo-democratice, le constituie comisiile de cercetare de tot felul constituite de Congres. Pentru democrația burgheză americană din zilele noastre este absolut firesc că în fruntea acestor comisii se află obscuranțiști, delapidatori, oameni fără cînte și conștiință, ca McCarthy, al cărui nume a devenit simbolul fascismului american. Omul de știință american cu renume mondial, William Dubois, a scris în legătură cu aceasta: „că guvernul S.U.A. a predat controlul asupra gândurilor americanilor, asupra sentimentelor și culturii lor, unei cînte de fanatici semidocti dintre politicienii jegați de lumea criminală”.

Americanul de rînd nu poate în prezent să audă cîntecele care-i fac plăcere, deoarece unui cîntăreț ca Paul Robeson, unul dintre cei mai talentați cîntăreți, nu i se permite în America „liberă” să cînte. Americanul de rînd poate citi numai cărțile admise de obscuranțiști care fac „epurarea” cărților și care interzic și ard nu numai operele lui Maxim Gorki și Howard Fast, ci chiar „Antologia poeziei americane”.

La fel cum cu 20 ani în urmă reprezentanții de seamă ai științei și culturii au fost nevoiți să fugă din Germania hitleristă, în prezent pleacă din Statele Unite eminenti oameni ai culturii și artei. După mulți ani de ședere în această țară, Charlie Chaplin a părăsit Statele Unite. Scriitorul Stephan Heym, cunoscut cititorilor prin romanul „Cruciații”, a restituit guvernului S.U.A. „Steaua de bronz” primită pentru vitejie în timpul celui de al doilea război mondial, și a părăsit S.U.A. Persecutat de imitatorii de peste Ocean al lui Hitler, a părăsit S.U.A. Thomas Mann, care se refugiază pe timpuri în Statele Unite venind din Germania fascistă.

Cu o deosebită înverșunare fascistă de peste Ocean persecută pe comunisti — cei mai buni reprezentanți ai clasei muncitoare americane. Ofensiva împotriva partidului comunist constituie cel mai adînc simptom al alunecării Statelor Unite spre fascism. Reacțiunea nu poate lerta partidului comunist faptul că acesta avertizează neobosit poporul american de primejdia fascismului și războiului, faptul că smulge cu vitejie masca cu care forțele agresivității și fascismului din S.U.A. își camuflează pofta hrăpărească. Reacțiunea este înfuriată de faptul că partidul comunist, luptînd împotriva politicii aventuriere a cercurilor reacționare, luptă să ferească țara de grozăviile unui război, să salveze poporul de rușine.

Neofasciștii americani, care nutresc speranța de a „zdrobi” mișcarea comunistă, muncitorească și democratică din S.U.A., ar trebui să nu uite învățămintele istoriei. Reacționarii au făcut și în trecut tot posibilul pentru a nimici mișcarea comunistă, totuși oricine ține minte cu ce eșec rușinos s-au terminat aceste sforțări.

Franz Franik — exemplu pentru clasa muncitoare germană

Viața lui Franz Franik este osemnătoare cu viața tuturor minerilor germani din vechea generație. A avut o tinerețe grea și lipsită de bucurii și a cunoscut din plin asuprirea magnafilor din industria carbunelui.

Rămas orfan de la vîrstă de patru ani, el a fost nevoit să-și câștige singur existența încă din fragedă copilărie.

La vîrstă de 18 ani, a devenit miner și a început să ducă o viață plină de lăpsuri ca toți muncitorii în timpul regimului fascist.

După război, Franz Franik și-a continuat muncă lui de miner. „Acum muncesc pentru mine, spune el, nu ca altădată, pentru magnafii carbunelui”.

La 1 mai 1949, Franz Franik a devenit muncitor fruntaș în producție, iar în anii 1950, 1951 și 1952 a fost muncitor emerit.

Membrii brigăzii conduse de Franz Franik au introdus procedee de muncă în colectiv traducînd în fapt principiile întrecerii socialiste: ajutor tovarășesc tuturor celor rămași în urmă.

În calitate de maestru, la abajai, Franik își îndeplinește norma cu 270 la sută. El nu s-a mulțumit însă numai cu succesele sale. Erau unii tovarășii care munciau mai slab. El și-a luat angajamentul să le împărtășească experiența sa în muncă.

În școlile de muncitori fruntași cei mai buni muncitori își împărtășesc experiența lor în muncă celorlalți.

Franz Franik spune: „În munca brigăzii este important să se îmbundătească continuu munca planificată și bine organizată, să fie folosită complet tehnica, să fie susținută continuu întrecerea socialistă să se organizeze ajutorul reciproc, să fie aplicate metodele înaintate sovietice, astfel încît să se ajungă la același nivel înalt de productivitate a muncii pentru toți membrii brigăzii”. În aceasta constă metoda lui Franik.

Această metodă, inițiată și experimentată cu succes la minele din Zwickau și Oesnitz, a devenit în scurtă vreme un factor de mare importanță în lupta pentru îndeplinirea planului.

Franz Franik este un exemplu pentru sute de mii de muncitori. În toate întreprinderile populare, multe brigăzi, urmînd exemplul lui Franik, au obținut succese însemnate.

Lui Franz Franik îi revine meritul de a fi inițiat în rîndurile colectivelor de mineri din R.D. Germană mișcarea pentru ridicarea și îmbundăteșirea producției, pe baze socialiste.

Spectacole

„GHEORGHE DOJA”: pînă la 20 octombrie. Într-un port îndepărtat. Duminică, matineu la orele 11.

Reprezentanții: 3, 5, 7 și 9, zilnic.

„NICOLAE BALCESCU”: azi 17 octombrie: Trenul merge spre răsărit. De la 18 octombrie: Agentul 13.

Duminică matineu la orele 11,30 Repr. 3, 5, 7 și 9.

„HERBAK JANOS”: pînă la 20 octombrie: Descoperirea misterioasă. Duminică matineu la orele 11,30 Repr. 3, 5, 7 și 9.

„I. L. CARAGIALE”: pînă la 20 octombrie: Profesorul de dans. Duminică, matineu la orele 11. Repr. 3,30, 5,30, 7,30 și 9,30.

„TIMPURI NOI”: pînă la 19 octombrie.

Festivalul Filmului Sovietic. 17 octombrie: Cantemirștii. Duminică matineu de la orele 10—13.

18 octombrie: Poveste din pădure. 19 octombrie: Cenușăreasa.

Repr. de la orele 3 în continuare „SOLIDARITATEA” (Gal): pînă la 19 octombrie: Ultima etapă.

Reprezentanții în zilele de lucru la orele 7. Duminică la 3, 5 și 7.

„MAXIM GORKI” (Măcălăca), pînă la 19 octombrie: Ketto și Kotta Duminică la 2, 4, 6 și 8.

Repr. în zilele de lucru la orele 7.

„NICOLAE BALCESCU” (Lipova) azi 17 octombrie: Pulbere argintie.

„PETOFI SANDOR” (Radna): azi 17 octombrie: Secerîșul.

„POPULAR” (Sînicolaul Mare): 17—23 octombrie: Un ciclu de filme agro tehnice.

17 octombrie: Secerîșul.

18 octombrie: Oaspețele neașteptate.

19 octombrie: În sat la noi.

20 octombrie: Cazacii din Cuban.

21 octombrie: Zorile deasupra Niemenului.

22 octombrie: Bielorusia Sovietică.

23 octombrie: Mîntrea Cocor.

NOTE EXTERNE

CATASTROFA DIN PALATINAT

În timp de cîteva zile au planat asupra regiunii Bitburg (landul Renania-Palatina) din Germania occidentală, rotoacele sinistre de fum negru, amintind monstruoasa catastrofă întîmplată aici recent. La baza militară americană de lângă Bitburg a sîrît în aer un depozit subteran de combustibil. Explozia a fost rezultatul unei primejdioase experiențe militare.

Zeci de morți, zeci de grav răniți și mutilați pe toată viața, uriașe pagube materiale — iată bilanțul acestei obișnuite experiențe făcute de comandamentul „atlantic”. Potrivit datelor preliminare, 35 persoane au fost ucise, peste 50 au fost mutilate.

Aceasta nu este prima catastrofă care constituie urmarea directă a pregătirilor de război desfășurate în „republica de la Bonn” din ordinul Washingtonului. În 1948 s-a produs la Ludwigshafen o explozie la uzina chimică „Badische Anilin und Soda Werke”, în care și-au găsit moartea peste 200 persoane. Peste un an a sîrît în aer la Eiffel un depozit de arme americane, cauzînd moartea a 14 persoane.

Mister Conant, înaltul comisar al S.U.A. în Germania, se străduiește din toate puterile ca Bitburgul să nu mai fie ținta atenției presei și opiniei publice. Ziarele vest-germane au primit ordine stricte să nu se ocupe

de acest subiect. Accesul în regiunea Bitburg a fost interzis. Fotoreporterii care au venit acolo au fost pur și simplu arestați pentru că lumea să nu vadă grozăviile catastrofelor. Dar, adevărul străbate și prin cortina de fier ridicată de Conant.

„Locul catastrofei, scrie ziarul vest-german „Frankfurter Allgemeine Zeitung”, amintește de un cîmp de luptă. Pădurea din apropiere a fost cu totul distrusă, doar trunchiuri goale se înalță spre cer. În localitatea Niedersiedem, care se află la o depărtare de o jumătate de kilometru de locul exploziei, au sîrît geamurile și cercevele ferestrelor. Pagubele se cifrează la cîteva milioane de mărci”.

Abatele Boulter, cunoscut militant social francez și participant activ la mișcarea partizanilor păcii, care în timpul catastrofei se afla la Weimar (Republica Democrată Germană), a declarat reprezentanților presei: „Se pare că la Bitburg n-a fost o simplă explozie a unui depozit de benzină, după cum asigură partea americană, ci că este vorba de... o substanță explozivă secretă”. Oare nu pentru acest motiv încearcă mister Conant cu alți gîvi să întindă perdeaua tăcerii asupra evenimentelor de la Bitburg?

Odată cu explozia de la Bitburg au coincis în timp manevrele militare „atlantice”, organizate pe teritoriul Germaniei occidentale de coman-

damentul american, care și ele au adus mari pagube populației pașnice și economiei naționale. Numai în regiunea Schupbach, scrie ziarul „Junge Welt”, „atacul” tancurilor americane a distrus aproape în întregime recolta de cartofi și napi. Pagubele se cifrează la 100.000 mărci — aceasta numai într-o mică regiune! S-au înregistrat și victime omenești — locuitori germani strîlivi de tancurile și autovehiculele, care au făcut repetiția unui nou război...

În ziua începerii manevrelor, care au pricinuit atîtea nenorociri populației germane, fîtuca vest-berlineză „B.Z.” a publicat fotografia unei arme atomice americane, căreia alături de război li spun cu gingășie „Anni”. Ziarul însoțește această fotografie cu explicația: „Primul comunicat de pe frontul războiului de mine... Și atunci „Anni” va lătra!”.

Această ieșire provocatoare a fost întîmpinată cu indignare de opinia publică din Germania. Comentînd epresiile canibalice ale adeptilor bombei atomice de la „B.Z.”, ziarul „Junge Welt” scrie: „Lui „Anni” ar trebui să i se astupe imediat gura”. Astfel gîndesc milioanele de germani iubitori de pace, care nu vor ca Germania occidentală să fie transformată în focarul unui nou război mondial.

(„Literaturnaia Gazeta”)